

Olufsen til Pram ^{*)} .

d. 19 Janv. 1794 i Göttingen.

Da det forekommer mig at være lidt for længe siden jeg hørte noget fra Din Frue og fra Dig, kiere Pram! saa har jeg for at fordrive mig Tiden grublet ret meget paa, hvad der vel kunde angives som antagelig Grand dentil. Den første Hypotheese, jeg bragte til Verden, var denne, at De begge maaskee alt vare i Afrika, og sad under et Palmetræ paa en Tunesisk Sørøverudkikk klippe og saae efter, hvorledes det midlandske Hav seer ud fra Sydsiden. Vel har denne Mening meget for sig, men der er dog et og andet deri, som ikke duer. Dernæst faldt jeg paa, at Tunisreisen vel ikke var virkelig udført, men kun bestemt, og at Du og Din Kone nu af alle Kræfter arbeidede paa at stemme Instrumenterne for at kunne synge med de barbariske Fugle, de skulde leve blandt. Efter denne Conjectur bliver altsaa den Ubarmhiertighed, hvormed man lader mig gaae her og længes efter Breve, ikke andet end en ulastelig Forberedelse til Barbarisme, og fra denne Side betragtet er der intet at sige derimod; thi om end mit Hjerte vilde yttre det Ønske, at jeg just ikke burde været den første man skulde slaae sig til Barbar paa, saa maa dog min Forstand tilstaae, at netop dette er det fine i Barbariet. Som sagt; Er Tunis Beisen bestemt, saa tier jeg. Men i andet Fald saa lod der sig sige en heel Hoben, som jeg ikke vil sige fordi det er alt for slemt.

Du gjorde en sand Velgierning ved at sende mig Minerva og de lærde Tidender. Dit Vers over Princessen ¹⁾ er smukt. Dine historiske Artikler ere virkelig meget vel skrevne. Jeg tilstaaer, at jeg ikke har kunnet finde hvad det er Ministerne have [s. 46](#) stodt dem over. I et Nr. af de lærde Tidender fandt jeg hvad jeg vidste i forveien: at Rafn ved Wiborgs Hjælp fik Præmien ¹⁾ . Jeg har sikkerlig intet imod at hans Plan kan, jo gerne være bedre end min, men jeg er kun opbragt over det Lurendrejer Væsen som er saa giængs ^{*)} .

Min Afhandling kom ind i rette Tiid, Rafns to Maaneder efter, og [Hauch] var dum nok til at sige bestemt, at han vidste der indkom en Afh., som blev den bedste! og det før han havde seet den. Nu Wiborg selv een af Dommerne! Dog maaskee denne Afhandling ^{**)} — — maaskee den virkelig er god. Imidlertid er jeg ingen stor Elsker af at lade mig forbløffe. Jeg beder Dig derfor kiere Pram, at Du vil være saa god paa mine Vegne at afhente min Afhandling hos Confer. R. Jacobi ⁸⁾ , og strax lade den trykke saadan som den er. Vil det ikke vare for længe, og finder Du saa for godt, saa kan Du sætte den i Minerva, men herved har jeg den uundgaaelige Betingelse, at den [s. 47](#) maae ogsaa aftrykkes separat. Vil Du besørge Correcturen, saa gør Du mig, som Du selv indseer, en meget væsentlig Tieneste, endskiøndt jeg indseer ogsaa, at det er næsten Synd at belæsse Dig med mere Arbeide end det Du har. Maaskee er der ogsaa hist og her alt for store Bommerter i Stilen. Dem vil Du rette, især erindrer jeg, at der strax paa første Side staaer „den Høide, hvortil vore Kundskaber have optaarnet sig", dette urigtige Billede beder jeg Du vil gjøre rigtig. Devisen paa Afhandl. er Hoc opus, hoc studium parvi properemus et ampli, si patriae volumus, si nobis vivere cari. Hor. ¹⁾ — Paa Titlen sættes blot mit Navn, hverken Professor eller Lærer maa komme til. Med næste Post sender jeg en Forerindring dertil Vil Du tiene mig i denne Sag, gode Pram?

Olufsen.

Just som jeg vilde forsegle dette fik jeg Dit og Din Frues Breve af 11 Jan. Ret inderlig takker jeg derfor. — Skiøndt min Anonymitet med Comedien er forbi, er det dog vel ikke

nødvendigt, at Hr. Høst behøver at nævne mig offentlig derfor.